

CALICUL DIMOCRAT

Revistă
pentru umor și satiră.

Apare odată pe lună sub direcția unui comitet de redacție.

Nr. 1.

1 Iunie 1910.

Cluj.

Haa—ptac! Eghiu, chetu, eghiu, chetu.

26719

Salutăciunea noastră calicească Cătră întregă obștea românească!

MOTTO: Hois, ha-o, ho... ho! — cea ho-o, ho, ho, hi!...
Șșșșș-i-i — Ce, haa?!.. (Chipul de pe cupertă).

Pardon, că nu e bou!...

Cetire:

Pornit la drum, Calicul, tovarăș are calul(?) urechiat
Să știți, că-i cu tovarăș deștept și --- învățat!..
Ho-o, ho! A stat. La toată casa face o --- vizită
Căci multe neamuri are; în juru-i stă suită —
C'o frișcă face cale, pășește fără teamă prin roiuri ce s'adună
Să-i vadă luminata și expresiva-i față. Sosirea-i e furtună
Căci varsă foc turbatul de cal(?) într'aripat și zguduie pământul,
Mulțimea-i iese 'n cale, îi face complimente, și-i soarbe tot cuvîntul;
Calic venit-a 'n lume și-așa se va petrece:
La orice-ademenire rămîne calm și rece!
Primiți-l bine 'n casă, poftiți-l pe divan
E bun băiat, fiți prietini, el nu vă ie dușman!..
De-a voastră sărăcie, să știți, el nu să 'ndoaie
La masă, de îl puneți, aduce-ți fîn și — paie...
La rîndul său, să credeți, va ști să ocrotească
Pe ori cine să 'mbie și-ar vrea să strălucească
În fapte și --- bun nume! ---
Și-acum, pe cînd sosește, vă zice: plecăciune!

Primiți-l bine că-i cuminte
Și-a lui cuvinte
Toate-s — sfinte!!...

* * *

Nu-i prostie-a infesta pe stupidul sub scut de lege
Cînd din dogmă și din biblie cu nimica nu s'alege?!..
Ba să zicil, căci grea ispită stă pe păcătoși să 'nghită
Și vîrîndu-i în gilceavă, vrea formal să-i compromită! —

Salutăciunea noastră calicească Cătră întreagă obștea românească!

MOTTO: Hois, ha-o, ho... ho! — cea ho-o, ho, ho, hi!...
Șșșșș-i-i — Ce, haa?!.. (Chipul de pe cupertă).

Pardon, că nu e bou!...

Cetire:

Pornit la drum, Calicul, tovarăș are calul(?) urechiat
Să știți, că-i cu tovarăș deștept și — învățat!..
Ho-o, ho! A stat. La toată casa face o — vizită
Căci multe neamuri are; în juru-i stă suită —
C'o frișcă face cale, pășește fără teamă prin roiuri ce s'adună
Să-i vadă luminata și expresiva-i față. Sosirea-i e furtună
Căci varsă foc turbatul de cal(?) într'aripat și zguduie pământul,
Mulțimea-i iese 'n cale, îi face complimente, și-i soarbe tot cuvîntul;
Calic venit-a 'n lume și-așa se va petrece:
La orice-ademenire rămîne calm și rece!
Primiți-l bine 'n casă, poftiți-l pe divan
E bun băiat, fiți prietini, el nu vă ie dușman!..
De-a voastră sărăcie, să știți, el nu să 'ndoaie
La masă, de îl puneți. aduce-ți fin și — paie...
La rîndul său, să credeți, va ști să ocrotească
Pe ori cine să 'mbie și-ar vrea să strălucească
În fapte și — bun nume! —
Și-acum, pe cînd sosește, vă zice: plecăciune!

Primiți-l bine că-i cuminte
Și-a lui cuvinte
Toate-s — sfinte!!..

* * *

Nu-i prostie-a infesta pe stupidul sub scut de lege
Cînd din dogmă și din biblii cu nimica nu s'alege?!..
Ba să zici!, căci grea ispită stă pe păcătoși să 'nghită
Și vîrîndu-i în gilceavă, vrea formal să-i compromită! —

Le vom fi mîntuitorii din prăpastia pierzării,
 Și-i vom scoate făr' de voie din tirănia vînzării:
 Fără să ne doară capul, de-or sări cu toți cățaii
Cu toiagul de dresare mulcomi-vom noi dulăii!
Sbiciul, cel cu nouă plesne, de-acum n'o să hodinească
Pe cei renitenți, fățarnici, îi va ști să-i lecuiească!
 Nici că s'a putea vr'odată să își piardă cumpănirea
 Fi-va treaz, cuminte, aprig: asta îi va fi menirea!
Cucuiatu 'n jilțul moale, în vârtejul de cascade
Nici de veste nu mai prinde, cînd de-acolo 'n vuiet cade;
Ca și tine, Cuvioase, prea cinstit cu paparadă
La Arad, gîndit-ai Mangra Văsălie, c'o să cadă
Ca din cer atîta mană, aducînd belșugul «muncii»
Tale-atît de arțăgoasă?!...
 Dintr'o negură ascunsă, și atîta de moroasă,
 Făr' să te cercăm, nălucă, te-ai ivit să iai sub scutul
 Vlădicesc(?) întreg poporul. Fi-vei penei noastre-avutul!...
 Negreșit, răsplata-ți mare nu v'a 'ntîrzia, părinte!
 Bagă numai bine seamă, chibzuiește: fi cuminte!
 N'o să te 'ntrebăm: primit-ai vr'un bacșiș de convertire?!...
 Sfinte, dela cap pornește peștele spre putrezire!...
 Fratele tău Szilargyie (alias Burdea), cu fîrtatul cel de Șeagă(scu)
 Ne va face să petrecem ziua 'ntreagă, noaptea 'ntreagă!...
 Vă strigăm la toți acuma din inimă calicească:
 Să grijîți! de-a noastră vrajbă Scaraoțschi vă ferească!

PS. Mameluci de-ai vostri încă cu plăcere o să primim
 În vizită! De nu vin, noi, și mai mult o să-i iubim;
 Și-o să mergem noi la dînșii; — lumea 'ntreagă să ne știe,
 Căci ca noi om nu-i în lume și nici nu poate să fie!...
 Conjurăm-vă de-acuma să iubiți pe-al vost Calic
 El e protectorul vostru, și 'n veci devotat amic!

Dr. PRICOLICI.

LA BAL

TREI DORINȚE

Cavalerul: Îmi pari de tot cunoscută, Cuconiță...

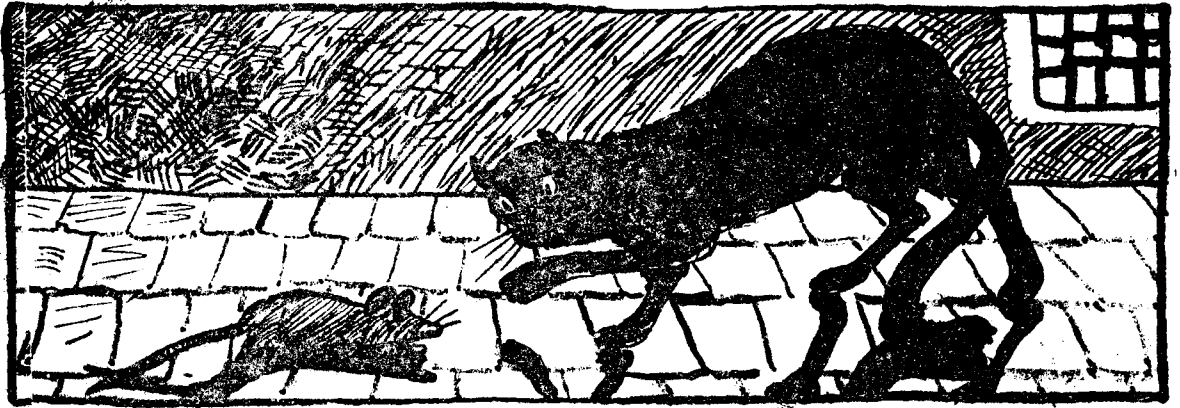
Dama: Mda, da!.... nu ți-ai tocmnit la noi o
 păreche de ghețe?!...

Flămînzilă: Aș sta să mînc — o pită.

Bețivanul: Zece sticle de bere n'aș îngădul
 — să răsufle...

Universitarul: Ce-ar mai fi, de-am avea și
 noi — credit!... (a)

PISICA ȘI ȘOARECELE

— Fabulă. —

Pisica prinse un șoarece. Acesta amuți de frică. Acum se făcu pisica bună la inimă. Lăasă șoarecele slobod. Se așeză pe picioarele dinainte și-și mișca mustețele cu mîndrie. Numai din cînd în cînd netezia cu piciorul micul șorecel. Acesta nu se îndemna la nimic. — Văzînd pisica, că nici decum nu-și cîștigă tovarăș de joc, se supără și

într'un glas dulce, mai și netezîndu-l îi zise șorecelului:

«Măi nătîngule, ce stai așa de smerit înaintea mea? Nu ști tu, că mie nu-mi place umilînța?! Fă-ți plăcerea! Joacă-te și tu! De mine nu te rușina și nu te smeri!»

..... Dar abia se mișcă micul șorecel, pisica își și încleștă ghiarele în blana lui moale. M.

CÎNTEC DE 'NGROPARE

LUBITEI...

Să mor.. ah știu, că n'ați vrea voi să — mor,
Acum, cînd sunt lipsit de-al dragei mele dor:
Alți ochi, altă guriță răsare 'n calea mea;
Să mor?.. o spun pe-onoare, acuma n'aș mai vrea!..

Mă 'ntreabă lumea toată de-o dragoste pripită,
De-o luncă.. de-o fîntînă, și de-o — nenorocită:
Răspund, oftînd a jale: — «Așa a fost să fie!..
Avea frumoasă zestre.. făceam bună parte...»

La groapa ei răsună, un glas de disperare;
Sunt eu, viața-mi tristă de-acum rost nu mai are:
Să fie oare 'n lume ca asta înc'o proastă,
Să moară, că nu pot: să fie-a mea nevastă?!..

RICĂ SFÎRLEAZĂ

Scînteii și — fum

din glagoria lui Gligor Jdiotu:

«Prostia — tîlcul fericirii».
«Banul — tîlcul înțelepciunei».
«Bureții — tîlcul poeziei».
«Cătana — tîlcul dragostei».
«Viața — tîlcul prostiei».
«Poezia — tîlcul sărăciei».
«Complimentul — tîlcul foamei».
«Gîndul — tîlcul tîlcuirii».
«Rîsul — tîlcul nefericirii».
«Plînsul — tîlcul neputinții».
«Glonțul — tîlcul nemuririi».

Și... de stai s'alegi, rămii nesmintit(?) pe lingă —
nemurire... Nu-i așa goro-te?!..

TABLOU

Popa și dascălul din Y. în preseara botezului, au beut mai mult ca de obicei. A doua zi la slujbă, erau amîndoi somnoroși. Chiar cînd a eșit popa cu darurile a trecut pe uliță chemători de nuntă cu țigani după ei. Dascălul, care a cucuit, s'a pomenit, dar gîndind, că e încă în birt a început să cînte: „Mîndra din Bănat“... Popa auzînd aceasta, începu să joace cu darurile în mină și striga: iha, iha!

STAU LA ÎNDOIALĂ

El (surizînd): Iești încîntătoare, Marițo!
Ea (prefăcută): Și-apoi?..
El (satisfăcut): Am fi o păreche rară..
Ea (prefăcută): Ce spui?..
El (încrezător): Cunosc foarte bine referințele familiare..
Ea (abătută): Stau la îndoială!
El (mirat): Să poate?..
Ea (hotărîtă): Lucru firesc, nu eu — părinții..
El (amărit): Și-apoi... de ce?!..
Ea (plingînd): ...mai știi și ei... de pe unde să împrumute?!... Hi-i-i-hi-hi...
(a)

Coana Cicală.

= Despre aviatică. Ce să fie și aia aviatică? Se zice, că ar fi sburătorie. În anul ăsta s'au pus la întrecere Țepelin, Blèriot și alții, să vadă, care știe să sboare mai bine. Dar bagseama ei nu știu cîrmul. Eu am cîrmă cu mult mai bună, cu gura mea stăpinesc o lume. Dinaintea ei toți sboară cu siguranță, n'am decît să mi-o casc.

*

= Măngruțu maichii ce-o fost să pață! A sburat mai în sus cu trei văsduhuri și acum nu se mai poate întoarce. Dragu mamii ce Măngruț! Țucu-i ochii lui, că tare ageri au fost!

*

= În lara de jos sub conducerea mea sburătoria a luat proporții imense. Negreșit voi concura la premiul Nobel.

*

= Despre cometa Halley. În primăvara asta deșertăciunea a ajuns la culme. — Păpușele cele mai hide au eșit la plimbare în toaletele cele mai pistrițe. Până și domnișoara Halley s'a arătat purtîndu-și ștafirungu deasupra noastră. Nu i-i rușine! Pfu!

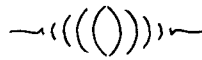
???

= Pentru ce a zis vrăjitoarea cătră vi-teazul din poveste, că până nu iese din pădurea spaimelor să nu se cugete la Dumnezău?

= Cine sunt oamenii aceia cu barbă roșie? cari chinuia pe slujii lor?

SPHYNX

Din dāsaga calicului dimocrat.

Orizontul politic.

Cind a făcut Dumnezeu lumea și a deosebit dobitoacele după greutatea minții lor, din fiecare specie a luat și a făcut mai multe adunături, așa, că în fiecare adunătură găsești o colecție de exemplare clasice: de măgari, de vulpi, de lupi, de boi, de sobolani, de vulturi, de viezuri, de cocoși, de porci, de cai, de cîni, de lei, de tigri, de leopardzi, de parasiți...

Fiecare adunătură formează o națiune. O națiune nu e completă, dacă nu constă din tot felul de dobitoace. Dacă nu are, își creiază. —

Fiecare dobitoc își are rolul său glorios în scurta sa viață și fiecare își vede de treaba sa. Măgarul se cuvioșește, vulpea schiopătează, lupul stă în răsپintii, boul trage, sobolul rîmă, vulturul se înalță peste toți, viezurul adună, cocoșul cîntă, porcul se tăvălește, calul aleargă, cînele mușcă, leul stăpînește, tigrul nu se lasă, . . . parazitul trăește de pe alții...

Dacă toată munca asta «febrilă» și-o închipui de-odată, îți poți face idee de acțiunea nobilă, ce o desvoaltă națiunea întru mărirea lui Dumnezeu.

x

Noi nu ne putem numi națiune fiindcă multe dobitoace ne lipsesc cu desăvîrșire. Avem măgari, dar n'avem tigrii, avem soboli, dar vulturi n'avem, avem cîni și n'avem lei, avem vulpi, lupi, boi destui, viezuri, porci, parasiți...

Multe dobitoace ne lipsesc, iar truda noastră de a le avea e zădarnică. Conglo-

merația noastră se desface, speciile se împărțesc la alte adunături (pardon națiuni), unde sub scutul regulelor își pot trăi traiul.

Unde ești Țepeș? mărite vodă! De ce nu-ți ții în ocol dobitoacele prin spaima țepelor tale?!!

Orizontul literar.

Avem găiui, dar n'avem cocoși. Un singur poet nu poate trezi la viață, și nu poate «încînta» dobitoacele. — Găini avem destule, glasul lor se pierde. Fazani răgușiți se mai aud urde și unde...

Top. —

⊙ ⊙ ⊙ T'ai găs't-o! ⊙ ⊙ ⊙

Casarul comunal P. din M. a ajuns teafăr până la urnă. Mulțime de draci îl încunjoară.

— Cui i-i dai votul? Zice președintele.

— Trăiască Vaida-Voevod! esclamă casarul.

Unul dintre dracii, ce era de față, face ultima sforțare și zice:

Dar cu «cassa» ce-o să fie?

— Tot lui Voevod i-o dau!

Paradox. Cea dintii lege a avocatului e, să știe să piardă procesul. —

Calicul dela Talpalari.

— Dela Ion Creangă cetire. —

×

Nu-i un veac de oameni, de cind mahalaua, ce vine in partea stingă din dosul academiei, se numea calicimea domnească, iar ulița, care poartă numele de Petru Rareș, mai înainte era plină de calici privilegiați cari mișunau ca furnicile in toate părțile.

In partea aceea a locu'ui trăia un calic bătrîn și orb din naștere cu numele Haralambie. Ca unul ce era mai vechiu, decît toți calicii din acea mahala, moșu Haralambie, căci așa-i ziceau toți poporenii, avea un loc anume de cerșitorit la ușa bisericii Talpalari, căreia i-se mai zicea și biserica din calicime.

Moșu Haralambie cerșitoria la acea biserică și in acea parte de loc de mai bine de 50 de ani, așa că toți calicii de mai încoace fie mai tineri fie mai bătrîni, îi păzeau cu multă sfințenie colțușorul lui, chiar și in vremea, cind el n'ar fi venit in ziua aceea la biserică.

Odată, de hramul bisericii, nu știu de unde se pripășește pe acolo un calic cu totul nou și necunoscut de imeni in partea aceea, și cum intra și eșea lume multă calicul cel necunoscut se așeză pe locul bătrînului Haralambie, care tocmai atunci venea și el.

Cind simți orbul, că i-s'au încălcat drepturile vechi, care până atunci nu îndrăsnise nime să facă una ca asta, se infuriă grozav, și-apoi vorba ceea: ferească Dumnezeu de bătaia orbului, cind începă a învîrta cîrja in dreapta și in stinga, credea-i că se risipește pămîntul.

Chiar in clipa aceea iată, că sosește și mitropolitul Sofronie, ca să slujească de hram, și cum bătrînul orb era infuriat și batjocurea cu vorbe aspre, ridică de odată cîrja, ca să dea in capul vinovatului și cind colo trage una in spinarea mitropolitului așa de tare, că i-a plesnit antereul. Bietul mi-

tropolit, galben la față de spaimă și de durere începă să dojenească pe bătrînul orb cu cuvinte mai mult părințești.

— Da ce, prea sfințe, răspunse calicul, cum ai crede Sf. ta să las pe un venetic, pripășit din toată lumea, să vie și să-mi calce toate drepturile mele de calic vechiu — de baș calic? Da cine nu știe, că neam de neamul meu aici au calicit cu toții și pot zice, că chiar întreg neamul meu a ținut și ține încă pe umerii lor zidurile acestei biserici? Și astăzi să vie un vintură-țară cine știe de unde și să se atingă de drepturile mele? Las că-i vin eu de hac, am să-i scot mai întii ochii, să rămie orb, ca și mine, și cind voi muri pot să-i dau de moștenire locul, dar pînă atunci să ferească Dumnezeu pe toată lumea, că nu mă las odată cu capul.

Parvenit.

I. Burtăverde, înainte Român neaoș, după ce s'a domnit:

— Bagye, io vruth numa binyele la tyinnye. Thu să vii la Măria Mea, io tye scot gyin bai.

În regiune romantică și sănătoasă,
e sanatorul

„Wällischhof“

cu toate întocmirile moderne ale
therapiei fizicale și dietetice.

Posta și telegraf Maria Enzensdorf
(bel Wien).

Cu deslușiri și prospecte stă la dispoziție medicul șef al stabilimentului

Dr. Marius Sturza.

40.000 de morți

.... de jale-a fost povestea...

(Imitație).

Mangra ploconindu-se, sau cel ce mîncă sfinți și scupă draci.

— Măria Ta, primește-mă în ceata într'aripaților, că coadă am!

🌿 🌿 🌿 ÎNVINS 🌿 🌿 🌿

(Din Satanelo).

E lucru știut, că și bărbații au momente de slăbiciune, și ei au capriții. Nici ei nu sunt, decît niște copii ai naturii. Une-ori se fac cîrlig de sgîrciți alte-ori își dau tot de pe ei. Cu artă deosebită știu însă femeile să cultive slăbiciunile bărbatului; nu înzădar a zis Ipsilante, că femeia e cel mai mare dușman al omenirii.

Aici încă nu é vorba de ceva pățanii mari. Ei ași!

*

E vorba de drăguța de Melanie.

Inchipue-ți o nevastăică de 20 de ani. Chiar acum își cearcă înaintea oglinzii o pălărie nouă. Modista îi ajută.

O pălărie ce n'are păreche! Cea mai frumoasă din prăvălia cucoanii Smaranda din bulevardul de sus. E din catifea sură cu pene tot de aceeași culoare și i-se potrivește de minune făpturii. De vor vedea-o prietinitile ei cu pălăria asta, și cu deosebire grăsună Cezarina și Amanda cea cu 7 rochii, — nu zic mult — dar se vor mistui de năcaz.

Legănată de gîndul acesta prea plăcut se chitește tot mai mult, cînd iacă întră bărbatul său, un nebun, care și acum o iubește cu dragostea dintii. Nevasta, ca să-i arete, cît de mult îi place pălăria, se întoarce cocheta și zimbindu-i drăguț, îi zice:

— Dragă bărbățele, cum îți plac în pălăria asta?

El îi răspunde puțin cam oarșan:

— Cît e de scumpă?

— Numai trei sute de corone.

— Numai?! atunci n'o s'o cumperi!

— Dar mie îmi place!

— Dragă, n'o s'o cumperi, și-i gata!

Modista se retrage încet într'un colț. Multe a mai văzut ea de astea. Se teme de furtună. Credea, că madama va da una în pămînt și mâniaoasă va striga:

— Și chiar de aceea am s'o cumpăr! Și-i gata!

Furtuna n'a urmat. Melania n'are tăria de suflet. Ea nu are alte arme decît o privire melancolică.

— Încă nu cunoști «filozofia» laică nu așa se îmblînzesc tigrii — își zice modista în sine.

Ce-a urmat e, că părul frumos al Melaniei se despoaie de pălărie, pălăria ajunge în cutie, și cutia subsuoară la modistă, care cu buzele dăbălăzate se departă.

*

Să nu credeți, că Melania va isbucni în plîns, ori se va certă până la nemurire. Melania e altfel de eroină.

Un moment stă nemișcată, ca un porumb nimerit de glonțul dușman oblu în inimă, dar timpul acesta i-i de ajuns, ca să și adune gîndirea vicleană și în celalalt moment, ca și cînd nu s'ar fi întîmplat nimic mai însemnat pentru ea, își razimă capul de umerii tiranului și zice:

— M'am convins... Drept ai avut. Ești tare drăguț...

Se uită apoi la ceas și continuă:

— E timpul să te pregătești la petrecerea de seară... Într'un ceas și eu sunt gata. Du-te!

Frumușel îl scoate din odaia ei și sună după camerieră.

— Mario, iute, iute, azi vreau să fiu frumoasă, cit se poate de frumoasă!

... Talia ei e și mai sveltă în haina de odaie...

Ce-i mai plăcut pentru nevestele frumoase, decît oara de îmbrăcare! Cîte dulci taine, cit farmec, cită poezie ține ascunsel! Gloria lui Omer nu-i deplină, că n'a cîntat-o.

Cameriera aleargă, se învîrte sprintenă, dar totuși ea singură n'ar isprăvi toate.

... Fantasme nevăzute sboară în aerul parfumat. Acestea îi ajută, Una îi suflă roșată, alta pudră, una-i face o ghirlandă de păr în jurul frunții, alta îi ajută să își incingă corsetul, ca talia să fie cit de sveltă.

Una regulează crețele, ba una care-i și mai îndemnică se oprește la fuste, ca să se convingă, că și acolo totul e în rind...

Da, da, închipuirile! Acelora trebuie să le mulțumiți, că sunteți așa de frumoase, gingașe nevăstute!

Și credeți-mi prietinelor, și gloria asta-i șoadă! E preamărit poetul nemuritor, comandantul viteaz, dar totuși e mai de invidiat cameriera cea cu nasul scrutător, căreia i-i permis să se întindă sub roba cea foșnitoare și să disciplineze fustele îndărătnice!

Melania nici în decursul îmbrăcării n'a pierdut firul ideii, ce i-s'a plăsmuit. În căpșorul ei fierbe ceva, ce samănă tare mult cu ... o pălărie sură de catifea.

— Mi-a tăgăduit... Pălăria cea frumoasă, în care așa de fermecătoare am fost... Da, da!

— Ce bine îți stă, cocoană, — zice cameriera întrerupându-i gândirea...

... Da, da, — își țese cocoana mai departe ideile — un an și jumătate e, de când în noaptea cea frumoasă cu lună, când plutașul din barcă durmia, ori se făcea, că doarme și tiranul atunci sclav lipsit de ori ce voință, zăcea la picioarele mele în fundul barcei și se jura, că e gata să-mi coboare stelele de pe ceriu și să-mi aducă mărgăritarele mării... Și peste lagune în tot locul adia vântul amoros de sud plin de miresme, iar valurile legăneau barca în sus și în jos... Da, acolo ... în Veneția, în deliciul călătoriei prime ... atunci ... asta n'ar fi făcut-o! Atunci nu mi-ar fi tăgăduit pălăria cea admirabilă, sură, de catifea! Da, da, atunci ... acolo...

— Ce frumoasă, prea frumoasă ești cocoană! — îi zice din nou cameriera.

— Ei lasă-mă! azi trebuie să fiu frumoasă!

Într'ia s'aude o bocănitură lină și vorbele:

— Ești gata, dragă? Aici e trăsura.

— Îndată scumpule ... îndată.

Încă odată mai caută spre oglindă și aruncând în odaie o privire ca de căpitan peste armata sa, pleacă spre ușă. Dar încă odată se oprește și întorcându-se către camerieră îi zice:

— Nu uita de ce ți-am spus!

După aceea se întoarce iar către ușă și cu minuța ei strânsă, de a făcut gropițe, face în vînt un gest de amenințare și zice: Acum o să te învăț eu!

(Va urma).

Noii căsătoriți.

Cocoana (își face toalkta, privind-se în oglindă): Am slăbit mult!...

Bărbatul (indiferent): Ești — prea simțitoare!...

(a)

LA PLIMBARE

Doamna: Sunt obraznici, ia, te uită!

Domnul: Fă-te, că nici nu-i vezi!...

Doamna (enervată): Ași!... dar ce-i prea mult..

(a)

TABLOU

Un inspector de școale din Bănat rău de gură a vizitat o școală.

Profesorul se plimba prin școală, până odată s'a așezat și el pe un scaun dindărătul băieților.

Inspectorul, care era și scurt la vedere, tot întrebînd băieții, a provocat și pe cel ce ședea îndărăt să răspundă zicînd: „să continue vita cea dindărăt“.

Profesorul a făcut de s'a sculat băiatul de lângă el, dar inspectorul și mai tare striga: „nu nu, vita cea dindărăt să răspundă“.

Teribilități.

— Partidul național va fuziona cu partidul justhist.

x

— Clujenii s'au pus să-și închirieze local pentru casină.

x

— Dr. I. A. candidează cu program național în Cojocna.

x

— La alegerile de acum sunt închise circumele.

x

— Șeghescu a ajuns popă la broaște.

x

— Guvernul a dispus, că lui V. F. M. la reîntoarcere să i-se ridice o poartă triumfală. —

x

— Punctul de unire între gr. or. și gr. cat. e blidul cu tocană.

x

— Guvernul a pornit momentan cercetare în chestia măcelului dela Mărgineni. Asigură satisfacție deplină, (ca și celorla trecuți pe ceea lume).

x

— Bărbații mestecă în «rântaș», femeile poartă pene de cocoș.

LA LICITAȚIE

Brrum, brruurum, brrum, brum, brrrruru-
rrrum....

Executorul: Mangra Laczi — cinci parale!
Întîia oară...

Tisza Pista: Stai!... să vedem cît dau și cei-
lalți?...

Tribuna: Îl dau dracului!

Gazeta: Pe ai urmă!

Lupta: Al lui să fie!

Khuen: Ieftin!... nu-i vorbă...

Justh: El tradează cauza....

Kossuth: Slăbănogul...

Executorul: Cinci parale!... A doua oară ...
A treia oară.. Brrum, brrururum, brrum, brum...

Tisza Pista: Așadar iești al meu Laczi!

ÎN ȘCOALĂ

Învățătorul: Declinează-mi mă Ioane, sub-
stantivul «cîne».

Ion: Nominativ cîne

Genetiv a cînelui

Dativ cînelui

Acuzativ pe cîne

Vocativ (se gîndește.)

Înv.: Apoi cum? Cum strîgi cînele mă?

Ion: (Bătîndu-și genunchele) Ta, ta, ta,...

ÎNȚÎLNIRE

Doi foști conșcolari convin după o vreme
mai lungă:

Cel dintîi: Pe unde ai mai umblat, frate?...

Al doilea: Mai știu și eu?...

Cel dintîi: Nu cumva ai rămas acasă?...

Al doilea: A.. am... mai stat și pe-acasă....

Cel dintîi: Atunci.. te-ai lăsat — de carte?.

Al doilea: Pe semne... ea s'a lăsat de mine!.

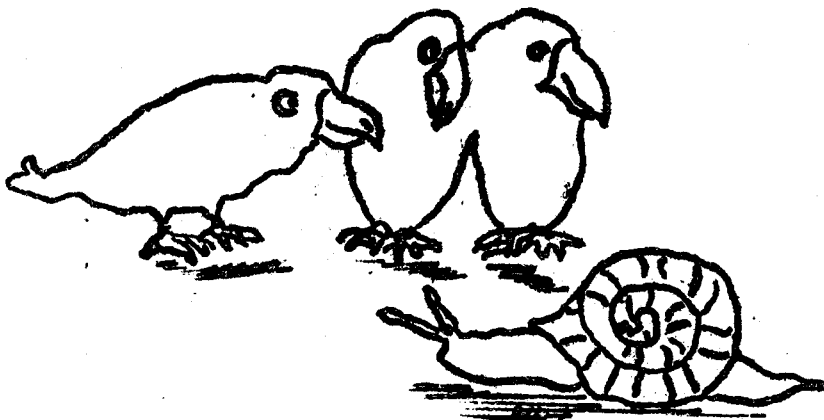
Ghiveciu național.

Roata (joc din Feleac).

Cine-o fost drăguț la față
Vie ș'o sărute odată!
Chipurile de pe turte,
Că nu sunt drăguțe multe!?

Frunză verde de dubiete,
Luați-vă ficiori fete!
Frunză verde nu și nu,
Să jucăm și cocoșiul
Frunză verde de săcară,
N'am jucat roata de-asară.
Frunza verde de bostan,
N'am jucat roata de-un an.

Frunză verde cucuruz,
Dați-i drumul mai în sus!
Frunză verde na și na,
Bateti ficiori tropota!
Că moara-i pe căpătîie,
Și fetele 'n degete,
Să mergem mai repedel,
Las să meargă hai ciupoasă,
Și să vie hai frumoasă,
Las să treacă, ducă-se,
Vie alta, pue-se,
Las, să treacă și să vie
Mîndra, care 'mi place miel

LA PLECARE

(Cătră numerii Calicului dimocrat).

Înainte de-a vă trimite în lume, nu vreau să vă lipsesc de sfatul meu părintesc. O să pățiți multe în drumul vostru, speranța în viitorul strălucit însă să n'o pierdeți, căci după cum a zis nemuritorul poet Bortoșiu: «națiunea-i zid puternic, nu se teme de-un nemernic».

Mai întâi, dragii mei, să nu vă spăriați de priculicii ăi cu șapcă roșie. Ția vă vor băga în saci și-apoi în lăzi, vă vor tescul, ca pe nește heringi, vă vor împrăștia în toate părțile globului pămîntesc, veți trece atlanticu, marea neagră și marea roșie. Apoi vă vor arunca, vă vor sucl și răsuc, veți fi smulși de lingă olaltă și veți fi băgați în colibi calicești și în palate boerești. Voi să cinstiți din tot sufletul și din tot trupul pe calici și pe boeri. Smeriți să stați în fruntea mesii și cu frica de Dumnezeu. Îndărât să nu mai veniți. Ca niște copii buni dați-mi de știre despre soartea strălucită a voastră, mai scrieți-mi.

Dacă totuși se va întâmpla să vă scoată afară din case, voi faceți un compliment calicesc, zice-ți: «*pardon, că numai la plimbare am venit*».

Și-acum amin și doamne ajută!

V'am împins spre a ruginii redusă.

... Eghiu, Chetu, Eghiu, Chetu....

Posta redacției.

Prietinului S. Nu-i vorbă bun gust ai! Mă întrebi cum să-i cîști i cunoștința! O poți face în mai multe chipuri. Inspiră te ca și mine dela creațiunile lui Dumnezeu. Ia de pildă pisicele, și pune-te de fă o săptămînă încontinuu serenade, ori ins iră-te din viața albinelor și cînd e vreme bună, de ies toate ființele la plimbare, ieși și tu; de bună seamă o să te întâlnești cu adorata, ori fă ca teologul Istrate, fă cel puțin un milion de plimbări pe sub fereastră și la urmă scrie sărutări de mină mami și bunichii fetii. Cel mai bun sfat, care ți-l dau, e însă, ca să iei exemplul dela conducul Chantecler.

C. Da, da! Primim glume, anecdote, schițe, observări cu spirit, satirice.

I. B. Pui. Negreșit! Să nu uiți de promisiune.

Alt calic. De-om vedea, că ciorba noastră are trecere, vom pune oala cea mare la foc și vom fierbe la lună de două-ori. — Vezi de ține și tu cu noi.

Un practicant sau învătăcel se primește la tipogr. „Carmen” în Cluj — Kolozsvár.

„CALICUL DIMOCRAT” apare odată pe lună.

Prețul abonamentului pe $\frac{1}{2}$ an 4 coroane, pentru
 🌿 🌿 🌿 🌿 România și streinătate 8 franci. 🌿 🌿 🌿 🌿

— **Redacția:** strada Bisericii (Szentegyház-u.) nr. 3. —

Administrația: str. Francisc Iosif (Ferencz József-út.) nr. 58.

„Arieșana“ din Turda, prietenă bună a Calicului, dă
banii cei mai ieftini. Luați până sunt!

Pe ION BOLOGA, mare bă-
can nu-l poate birui nici decît
hidra din Budapesta. De 6 ori
a fost trîntit și de 6 ori s'a
sculat. Românul doară are
șapte vieți.

:: Fratele ::
EMIL PETRICAȘ numai
mărită și însoară. Prin galan-
teriile cumpărate dela el se
fermentează amorul cel ade-
vărat. ::

„Doina“ din Cîmpeni în tendința de a schimba în-
țălesul jalnic al numelui său, tot fondul de rezervă
și-l dă calicilor.

Mergînd
la Cîmpeni cer-
cetează negreșit pe
bravul negustor CORCHEȘ.
Cilindrul lui e garanța cea
mai sigură a viito-
rului.

Din Buciumani coborîndu-te
prin Roșia nu uita de BOCĂ-
NICIU, care te îmbracă din
tălpi până în creștet, te satură
și te răcorește cu beuturile cele
mai bune. Neconționat punga
s'o ai plină.

:: Calicul dimocrat ::

din mila sa proprie apare odată pe lună. Abonamentele și „supraabonamentele“ se primesc cu mulțumire sufletească în sacul cel mare, ce @ stă totdeauna deschis. ☉

Barbierul TÎRZIU

din Cluj e mare iubitor de christomorfizme. El pe toți îi rade «ca ochiul lui Christos».

„Economul și Vatra“

Dacă nu capeți bani la «ECONOMUL», du-te la «VATRA». Iar dacă «Vatra» nu-ți dă, du-te la «Economul», Numai așa ajungi la creangă verde!!

M. Radu, croitor vestit numai odată pîrește într'un an. Cînd 'i veni la Cluj, — cercetează-l. —

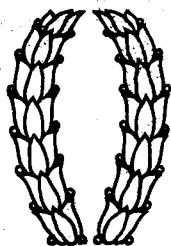
Leac! Leac!

Dacă vrei mîntuirea sufletului, scrie pe o carte postală unde te doare. «Calicul» singur îți — poate ajuta. —

NAIVĂ

Era pe vremea, cînd se scutură florile de salcîm. Ion strîngea cu foc pe Ileana. Ileana încîntată:

— Până acum dragă, n'am vrut să dau la nime. —

De ce sunt
bani?!
Și dacă sunt,
de ce nu am
și eu?

Omul ca iarba...

